

۲۰۱۷/۰۶/۲۵

احسان الله مایار

یاد از خاطره ایکه به تاریخ تعلق می گیرد

می دانم که وضع میهن مشترک ما مرا سخت می رنجاند و نمی دانم بدبختی وارده ایکه از سال ۱۹۷۸ باینطرف بالای ملت و خاک ما افغان ها تحمیل گردیده کدام روز و یا ماه و یا سال خاتمه می یابد. آیا انسان هائیکه در زادگاه ما شب را به رزو و روز را به شب می رسانند از کدام نوع ماده و روح خلق شده اند که این همه رنج و حرمان را تحمل کرده می توانند.

روزی را به یاد دارم که در هوتل سیرینای کویته بلوچستان در ماه اکتوبر ۱۹۹۴ که به دعوت محمود میستیری یک تعداد افغانها گرد هم آمده بودند تا در مورد بیرون رفت از وضع ناسالم در وطن ما طریقی و راهی بجویند، یک همکار میستیری در اجلاس ظاهر شده و بعد از مشوره با آمر خود به اطلاع مدعوین رسانید که در حدود ۲۵۰ نفر به اسم طالب از طریق سرحد سپین بولدک به افغانستان داخل شده و تمام موانع ایکه به "پاتک" قوماندان ها شهرت داشت و برای باجگیری از مردم تعبیه شده بود، از میان برداشتند و قبل از مواصلت به کندهار نقیب الله، قوماندان قول اردوی کندهار به امر برهان الدین ربانی، رئیس جمهور افغانستان امور فرقه را به این گروه تسلیم کرده اند.

توضیح بیشتر ایجاب بحث جداگانه را می کند که در این مقال نمی گنجد، لیک ایجاب می کند که مختصر به آن اشاره شود. امید است روزی در این باره طور مستقل معلومات بیشتر خدمت خوانندگان گرامی ارائه نمایم. طوریکه در پائین از نظر خواهید گذشتاند یک تعداد از آزادیخواهان افغان از سعی نهائی بشری خود استفاده نمودند تا نجات و آزادی واقعی میهن مشترک ما را میسر سازند، لیک بخت یاری نکرد تا ابر قدرت زمان را در راهی که افغان های وطن دوست و خدمتگار، بدون از درخواست کوچکتترین دریافت پاداش، بکشاند تا مانع هجوم وحشت های حاکم امروزی در میهن ما شده بتواند.

اینک مضمون نشر شده:

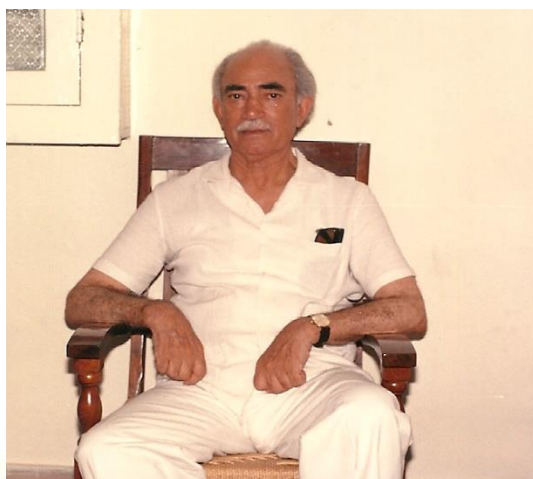
۶-۹-۱۹۸۲ دی ویلت Die Welt آلمان غرب:

" برای نجات افغانستان برکریملین فشار بیشتر وارد کنید"

بن، آلمان غرب:

صدراعظم سابق افغانستان داکتر محمد یوسف از ایالات متحده امریکا تقاضا کرد که: "فشار مؤثر سیاسی بر اتحادشوروی وارد کند تا متقاعد به بیرون کشیدن قوای متجاوز خود از افغانستان گردد". داکتر محمد یوسف در مکتوب سر گشاده ای عنوانی رونالد ریگن رئیس جمهور امریکا، که در روز نامه دی ویلت، آلمان غرب،

نشرگردید، از رئیس جمهور امریکا تقاضا کرده است که "در مذاکرات خود با رهبران اتحاد شوروی بحران افغانستان را از قوس مذاکرات خود بیرون نکند و هم نگذارد که بیرون گذاشته شود".
با این درخواست خود سیاستمدار ارشد افغانی که در آلمان پناهنده شده امیدوار است که "تراژیدی افغانستان و کشتار انسانیهای بیگناه و پامال شدن حقوق بشر در این گوشه جهان بزودی خاتمه یابد".
داکتر یوسف از ۱۹۶۳ الی ۱۹۶۶ در رأس کابینه افغانستان قرار داشت.
اینک خلاصه ترجمه متن مکتوب سرگشاده داکتر محمد یوسف عنوانی رونالد ریگن که در صفحه ۳ روزنامه به تاریخ ۱۹۸۲/۲/۹ نشر شده است:

داکتر محمد یوسف، اولین صدراعظم دهه درخشان دیموکراسی در عهد اعلیحضرت محمد ظاهر شاه

صدراعظم سابق افغانستان محمد یوسف (۶۴ ساله) يك هفته قبل از تجاوز شوروی افغانستان را ترك گفته و از آن تاریخ به بعد در آلمان غرب زندگی می کند. داکتر فزیک (یونیورسیتی گوتینگن) از ۱۹۵۲ به بعد عضو کابینه افغانستان بوده و پس از استعفی محمد داوود خان از پست صدارت، پادشاه افغانستان داکتر محمد یوسف را به حیث صدراعظم افغانستان انتخاب نمود. وی در ۱۳ مارچ ۱۹۶۳ کابینه خود را اعلان نمود. او اولین صدراعظم افغانستان در دوره پادشاهی محمد ظاهر شاه بود که از خانواده شاه نبود. مهمترین رویداد که در دوره این صدراعظم افغانستان رخ داده است روش دموکراسی و توشیح قانون اساسی جدید افغانستان است که به تاریخ اول اکتبر ۱۹۶۴ میلادی پاس شد. این قانون ممد دموکراسی و آزادی فعالیت سیاسی احزاب گردید. این قانون یکی از جامعترین و مدرنترین قانون های اساسی در منطقه بود که در آن به حقوق و آزادی فردی ارج گذاشته شده، مسئولیت مسکن، آزادی مناسک مذهبی، آزادی تشکیل اجتماعات و احزاب در قانون تسجیل گردیده شکنجه، تبعید، سانسور قبل از نشر و تعقیب مخالفین سیاسی ممنوع شد. داکتر محمد یوسف در ۲۹ اکتبر ۱۹۶۵ از وظیفه استعفا نمود. بعد استعفی از مقام صدارت بحیث سفیر افغانستان در بن منصوب گردید و در این وظیفه تا ۱۹۷۳ در آلمان زندگی می کرد. داکتر یوسف بر جسته ترین نماینده شخصیتهای سیاسی افغانستان در حال پناهندگی می باشد. (اقتباس از وایکیپدیا)
بعد از معرفی مختصر داکتر محمد یوسف اینک خلاصه ترجمه مکتوب عنوانی رونالد ریگن، رئیس جمهور ایالات متحده امریکا:

آقای محترم رئیس جمهور،

میخواهم از سفر شما به آلمان استفاده کرده و عنوانی شما مکتوب سرگشاده ای تقدیم نمایم که امید است مورد توجه تان قرار گیرد.

افغانستان يك کشور صلح دوست جهان و عضو وفادار سازمان ملل متحد و عضو مؤسس جنبش عدم انسلاک مورد حمله مسلحانه اتحاد شوروي قرار گرفته و در پیکار ظالمانه کشانیده شد.

حکومات افغانستان مخصوصاً طی ۶۰ سال اخیر با تمام همسایه گان خود به شمول اتحاد شوروي روابط حسنه داشته و اطمینان های مکرری که از طرف رهبران شوروي از لینن تا بریژنف به افغانستان مبنی بر احترام کامل استقلال، تمامیت ارضی و عدم مداخله در امور داخلی افغانستان داده میشد و اعتماد افغانستان را برای انکشاف همکاریهای اقتصادی و کلتوری با اتحاد شوروي در فضای وفاداری به اصل بیطرفی و عدم انسلاک حاصل کرده بود.

اما اتحاد شوروي به بهانه اینکه بعضی کشور ها از جمله ایالات متحده امریکا گویا درمسائل داخلی افغانستان مداخله نموده اند به اشغال نظامی کشور ما پرداخت درحالیکه حقیقتاً نه چنین مداخله صورت گرفته و نه مردم افغانستان مداخله کشور های خارجی را در امور داخلی خود میتواند تحمل کند. البته مناسبات دوستانه ما با ایالات متحده امریکا و سایر کشور های غربی نه تنها خصومت علیه اتحاد شوروي دانسته شده میتواند بلکه چنین دوستی برای استحکام صلح در منطقه و برای تفاهم بین المللی مفید می باشد. بنابراین هیچ دلیلی برای اشغال به جز از تطبیق سیاست توسعه طلبی اتحاد شوروي به جنوب آسیا و حوزه خلیج فارس وجود ندارد.

اتحاد شوروي می خواهد برای تطبیق این پلان خود افغانستان را بحیث پایگاه توسعه طلبی آینده خود در این منطقه جهان قرار دهد، بنابراین دلیل افغانستان نسبت موقعیت جغرافیایی سیاسی خود قربانی این سیاست توسعه طلبی قرار گرفته است.

افغانها در جریان تاریخ خود همیشه از آزادی خود دفاع کرده اند. به تاسی از این عنعنه ناگزیرند با قبول تلفات سنگین این جنگ را ادامه دهند.

طوریکه ویلسن رئیس جمهور سابق امریکا اظهار کرده بود: "**حق و آزادی ارزنده تر از صلح است**" مردم افغانستان برای همین مفاهیم بزرگ حق و آزادی می رزمند یعنی آن مفاهیم ایکه ملت امریکا هم برای آن جنگیده و آنرا به بهای خون خود حاصل نموده است. از اینرو ملت امریکا و افغانها وجه مشترکی دارند که در راه آن قربانی می دهند و سَر خَم کردن در برابر رژیم دیکتاتوری را نمی پذیرند.

آقای رئیس! جنگ امروزی باعث خرابی های بزرگی در کشور ما شده. تعداد کشته شدگان، مجروحین و مهاجرین افغانی بیش از ۱/۳ سرجمع نفوس افغانستان را در بر می گیرد و کسانیکه در کشور بنابر مشکلات گونه گون بسر میبرند، مجبورند تا از تمام حقوق بشری خود محروم باشند. هزاران انسان آزادی دوست در زندان ها مورد شکنجه قرار گرفته و بدون محاکمه و اثبات جرم اعدام شده اند. تجاوز به حقوق، آزادی و کرامت انسانی هموطنان ما، قتل کودکان، زنان و موسفیدان در اثر حملات هوایی اردوی سرخ شوروي به قریه جات و قصبات، استعمال سلاح کیمیایی و ارتکاب اعمال مخالف حقوق بشر که در افغانستان از طرف قشون اشغالگر بعمل می آید نبایست تنها تجاوز به حقوق افغانها تلقی گردد بلکه تجاوز علیه کلیه پرنسپیهایی مورد قبول جهان آزاد دانسته شود.

مردم افغانستان با مردم ایالات متحده آمریکا دوستی دیرینه دارد. این رابطه دوستی به پایه احترام متقابل، عشق به آزادی و عدالت بنا یافته است. کمک‌های بشری که ایالات متحده آمریکا با پناهندگان افغانی می‌نماید مورد سپاسگذاری ما میباشد اما توقع ما از شما بیشتر از این است. ما نیازمند حمایت سیاسی و اخلاقی بیشتر و مؤثرتر شما هستیم، زیرا افغانستان خود را سدی در برابر سیلاب توسعه طلبی اقتصادی و سیاسی اتحاد شوروی بطرف غرب و جنوب آسیا قرار داده است.

ما از ایالات متحده آمریکا توقع بیشتر داریم زیرا دفاع از آزادی و عدالت از مفهوم دفاع از استقلال سیاسی کشورها تفکیک ناپذیر است. توقع ما از جهتی از شما بیشتر است که آمریکا به هیچ وجه خود را از زیر بار مکلفیت‌های ناشی از موافقتنامه‌های هلسنکی کشیده نمی‌تواند. مردم افغانستان تا کنون با وسایل دست‌داشته خود و یا سلاحی که از دشمن به غنیمت گرفته‌اند، بدون کمک‌های مؤثر سائر کشورها در برابر قدرت عظیم اتحاد شوروی می‌جنگند در حالیکه اتحاد شوروی مدرن‌ترین وسایل جنگی را در این نبرد بکار می‌برد. این بی‌موازنگی در سلاح از یک طرف موجب آن گردیده تا بهای را که اتحاد شوروی در مقابله خود با چنین ملت قهرمان می‌پرداخت و مجبور به اخراج قوای خود از خاک کشور ما می‌گردید نپرداخته و از جانب دیگر این بی‌موازنگی در سلاح موجب تلفات انسانی بی‌شمار در جبهه آزادی‌خواهان و مردم غیر نظامی افغانستان گردیده است.

آقای رئیس، ما انتظار داریم که قربانی‌های ملت افغان در راه کسب آزادی‌شان، شهامت و مقاومت این مردم فراموش‌جهانیان نشود و شما امکانات آنرا میسر گردانید تا مانند یک کشور دوست، با اداره و رهبران سیاسی و ملت آمریکا تماسها برقرار نمائیم و داعیه برحق ملت افغان را جهت تأیید به آنها معرفی داریم.

نسبت به علاقمندی خود با صلح ما حاضریم، برای رسیدن به تمامیت ارضی و استقلال افغانستان راه حل سیاسی قضیه را نیز بییمائیم. زعمای اتحاد شوروی چندین بار رسماً اظهار کرده‌اند که عساکر شوروی تحت شرایط معینی از خاک افغانستان خارج می‌شوند ولی این وعده تا کنون جامه عمل نپوشیده است.

توقع ما از شما، آقای رئیس این است تا ایالات متحده آمریکا بر رهبران اتحاد شوروی فشار بیشتر وارد کند تا تعهدات شفاهی خود را در عمل به اثبات رساند و مخصوصاً توقع ما از شما، جناب رئیس جمهور، این است که در مذاکرات قریب الوقوع خود با زعمای اتحاد شوروی بحران افغانستان را از محور مذاکرات تان خارج نساخته و یا اینکه به اخراج این موضوع از دایره مذاکرات تن در ندهید.

آقای رئیس جمهور! امیدواریم که با برداشتن گام‌های مهمتری برای ختم تراژیدی افغانستان، ختم ائتلاف جان‌انسان‌های بیگناه و حقوق بشر در این ناحیه جهان و برای حل مسئله افغانستان به نفع صلح منطقه و صلح جهان اعتماد بیشتر مردمان و کشورهایی را که با دوستی ملت بزرگ و صلح دوست آمریکا حساب می‌کنند جلب نمائید.

محمد یوسف، عضو جمعیت تحکیم وحدت

قابل یادآوری میدانم که در طول مبارزات علیه قوی اشغالگر شوروی وقت و رژیم مردود و دست‌نشانده وی در افغانستان گام‌هاییکه توسط افغان‌هاییکه در چوکات جمعیت تحکیم وحدت، اسولا، گذاشته می‌شد اصل ارزش‌های دیموکراسی رعایت می‌گردید.

در آغاز احداث جمعیت تحکیم وحدت در جون ۱۹۸۳ م، اسولا از جناب داکتر محمد یوسف بنیان گزاران نهضت از وی در خواست نمودند تا ریاست این اجتماع سیاسی را بپذیرند، لیکن وی این پیشنهاد را رد نموده و اظهار داشت که ما همه اعضای این نهضت بوده و هر کدام عضو این پروسه شمرده شده و هر کدام دارای یک رأی بوده، ریاست و معاونیتی وجود نخواهد داشت، لذا اسنادیکه در رسانه های دسته جمعی پخش می شد محترم داکتر محمد یوسف در امضای خود همگام، عضو جمعیت تحکیم وحدت را اضافه می نمود.

نوشته های ایکه از عنوان جمعیت تحکیم وحدت نشر می شد عموماً توسط یکی یا دو نفر از اعضای هیئت مدیره

جمعیت تسوید می گردید و بعد از آن در یک اجماع هیئت مدیره که اکثریت نسبی ۱۰۰٪ حاضر می بودند، روی آن بحث می شد و بعد از تصویب اکثریت عادی به نشر سپرده می شد. در عکس پهلو یک تعداد اشخاص حاضر هیئت مدیره ضمن تصویب نامه سر گشاده عنوان رونالد ریگن، رئیس جمهور ایالات متحده امریکا دیده می شود.

از چ به ر: داکتر غلام محمد نیاز، داکتر سید محمد سوما، داکتر محمد یوسف، انجنیر احسان الله مایار، تاج محمد تاج، داکتر

عظامحمد نور زائی و داکتر میر محمد امین فرهنگ

ختم